

Η κοινή λογική δεν θέλει απόδειξη

του Κωνσταντίνου Ζούλα

Πήγα προσφάτως στη ΔΟΥ και περιμένοντας επί μία ώρα για να εξυπηρετηθώ μού γεννήθηκαν κάποιες μάλλον αυτονόητες απορίες. Πρώτα απ' όλα γιατί πρέπει οι πολίτες να περιμένουν σε δύο ουρές, μία για να πάρουν το περιβόητο διπλότυπο και άλλη μία στο ταμείο; Είναι τόσο δύσκολο να μην εκδίδεται καν διπλότυπο -να εξοικονομηθούν και χρήματα από την απίστευτη χαρτούρα- και την ίδια δουλειά να κάνουν γρηγορότερα περισσότεροι

ταμίες; Τους ίδιους υπολογιστές δεν έχουν; Επιπλέον, για ποιο λόγο να κλείνουν τα ταμεία στη 1.30 μ.μ; Θα ήταν παράλογο ειδικώς τα τμήματα των εισπράξεων να λειτουργούν π.χ. ως τις 4 για να μην σχηματίζονται τεράστιες ουρές;

Και γιατί δεν καταβάλλεις τις δόσεις σου μέσω τραπεζής ή με e-banking, θα αναρωτηθούν κάποιοι. Μα γιατί δεν έχει ακόμη προβλεφθεί για όσους έχουν κάνει διακανονισμό των οφειλών τους -δηλαδή εκατοντάδες

χιλιάδες πολίτες- είναι η απάντηση.

Κάπου εδώ, όμως, αρχίζουν και οι σοβαρότερες απορίες: πκεί τρελό σε μια χώρα που αγωνιά να αυξή-

δα, που όπως έγραψε και ο Π.Μανδραβέλης, «εξακολουθούν να λειτουργούν και στο παραμεθόριο... Καβούρι!»! Προχθές ανακοινώθηκε ότι θα κλείσουν άλλες

ολοκληρώσετε το σύστημα ηλεκτρονικών καταβολών να υποχρεώσετε π.χ. τους Λημνιούς να μεταβαίνουν κάθε μήνα στη Μυτιλήνη;

Κλείνω με ένα σχόλιο για τις αποδείξεις: όσοι βρεθήκαμε σε νησιά, ζήσαμε τον τραγέλαφο να ενημερώνεται οι πάντες ότι «ήρθε το ΣΔΟΕ», όπως και τη λήξη του «συναγερμού» όταν έφευγε το «απεχθές» κλιμάκιο. Είναι τόσο δύσκολο να καταλάβουν οι αρμόδιοι ότι είναι αδύνατον να τοποθετήσουν σε κάθε ταβέρνα και

έναν ελεγκτή κι ότι η λύση είναι απλούστερη; Βάλτε επιτέλους αντικειμενικά κριτήρια στον εκτιμώμενο τζίρο στους καθ' έξιν φοροδιαφεύγοντες (αναλόγως π.χ. των τετραγωνικών των μαγαζιών τους ή των περιοχών που έχουν τα δικηγορικά γραφεία και τα... ιατρεία τους) και ζητήστε τους εκ προοιμίου να πληρώσουν τον αναλογούντα φόρο χωρίς καμία περαιτέρω απόδειξη. Οι περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες που το κάνουν, ανόητες είναι;

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

σει τα έσοδά της, να προτάσσει τα λουκέτα στις εφορίες και να μην κλείνει προηγουμένως εκατοντάδες λιγότερο επωφελείς υπηρεσίες, όπως π.χ. τα άχρηστα στρατόπε-

14 εφορίες και θέτω ευθέως στον αρμόδιο κ. Χ. Θεοχάρη το εξής ερώτημα: προφανώς είναι ορθό ανά νομό να μεινεί μόνον μία ΔΟΥ, αλλά δεν είναι παράλογο πριν

ΤΟ ΒΗΜΑ

Κράτος «Νταβατζής»

Μιχάλης Αγραφιώτης

Ο επιχειρηματικός κόσμος υποφέρει, οι πολίτες ασφυκτούν και το κράτος συνεχίζει ακάθεκτο την επιβολή υπερβολικής φορολογίας που θυμίζει σκανδιναβικές χώρες. Ο πολίτης δουλεύει για το κράτος, ο επιχειρηματίας μετατρέπεται σε φοροεισπράκτορα και το κράτος δεν μπορεί να βάλει ποτέ τη μαύρη τρύπα της οικονομίας.

Ως πότε οι φορολογούμενοι θα αντέξουν. Όχι δεν θέλουν αλλά δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους. Όταν ένα κράτος δεν μπορεί να κατανοήσει την δυσχέρεια στην οικονομία και επιβάλλει νέα μέτρα, τότε είναι φυσιολογικό το σύστημα να καταλήξει σε ισοπέδωση.

Ποιος επενδυτής είναι «χαζός» για να προχωρήσει σε μια μακρόχρονη επένδυση στην Ελλάδα; Με φορολογία δυσβάσταχτη, με υποδομές ανύπαρκτες, με εξαφανισμένο το κράτος δικαίου και με την μη εφαρμογή των Νόμων σε καθημερινή βάση, ένας επεν-

δυτής δεν θα έρθει ποτέ να κάνει μια σοβαρή επένδυση υπό την αιγίδα ενός κράτους «νταβατζή». Δεν είναι τυχαίο που το επιστημονικό και εργατικό δυναμικό της χώρας φεύγει μέρα με τη μέρα στο εξωτερικό και χάνεται από την πατρίδα. Αν συνεχιστεί η κρίση για ακόμη δύο χρόνια θα έχουμε χάσει όλη τη νεολαία, ζώντας ουσιαστικά μια νέα δεκαετία του 50.

Από τον πρωτογενή τομέα μέχρι την βιομηχανία και από τον τουρισμό μέχρι τη ναυτιλία, η Ελλάδα τρώει τα παιδιά της. Και όταν τα παιδιά της έχουν φύγει θα έρθουν στη χώρα οι αποικιοκράτες άνευ όρων γιατί τότε θα υπάρχει ανάγκη, έστω και για μια απλή επένδυση για να επιβιώσει το κράτος. Ένα κράτος που το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να εισπράττει φόρους και αυτούς με λάθος τρόπο.

Τα τελευταία 3 χρόνια το κράτος δεν ήταν αρωγός σε κανένα επιχειρηματικό ή μη εγχείρημα.

Πάντα προβλήματα βάζει, πάντα εμπόδια. Ούτε μια επένδυση, ούτε ένας δρόμος. Και αν κάτι πάει να γίνει σταματάει γιατί πολύ απλά δεν δίνουν κανένα εφάδιο για να μπορέσει να συνεχιστεί.

Στη ΔΕΘ θα ανέβει ο κ. Σαμαράς και τι θα πει; Για ανάπτυξη; Για ευημερία; Ας προετοιμαστεί καλά το επικοινωνιακό επιτελείο του Μαξίμου, γιατί όπως φαίνεται θα είναι η τελευταία ευκαιρία για τον πρωθυπουργό να αλλάξει το κλίμα και να ανατρέψει την κατάσταση. Κάτι μου λέει, βέβαια ότι ίσως να έχουν πάρει απόφαση τη ροή των πραγμάτων κάποιοι στην κυβέρνηση και αφήνουν να κυλίσει μέχρι το τέλος. Άλλωστε αν δεν αλλάξει κάτι μέσα στο Σεπτέμβριο ο χειμώνας θα είναι πολύ δύσκολος για την Ελληνική κοινωνία και το νέο έτος θα μας βρει με πολλές αλλαγές και ανατροπές. Οι πολίτες δεν μπορούν να ανεχτούν άλλο ένα κράτος «Νταβατζή», ένα κράτος δυνάστη.

Τι εννοεί ο Πούτιν

Ο ξαφνικός κεραυνός του Βλαντίμιρ Πούτιν, να χαρακτηρίσει χτες την Ελλάδα «χώρα προβληματική για επενδύσεις», μοιάζει σαν κεραυνός εν αιθρία, ενώ δεν είναι. Είναι ένα σαφές μήνυμα στην ελληνική κυβέρνηση να σταματήσει την εντελώς μονόπλευρη πολιτική της απέναντι στη Μόσχα.

Η Ρωσία είναι εμφανώς δυσαρεστημένη με τη διαρκώς παραγκωνιζόμενη πολιτική της στους αγωγούς αερίου και πετρελαίου στη νοτιοανατολική Ευρώπη και Μέση Ανατολή. Στο μέτρο που αφορά την Ελλάδα, η Μόσχα είναι δυσαρεστημένη με τη διαρκή συναίνεση της χώρας μας σε όλα τα επίπεδα, είτε στην Ε.Ε. είτε στις ΗΠΑ.

Ο αγωγός TAP, που θα φέρει το αζερικό, αμερικανικών όμως συμφερόντων, φυσικό αέριο στην Ευρώπη, ως εναλλακτική στο ρωσικό αέριο της Gazprom, το οποίο σήμερα μονοπωλεί την ευρωπαϊκή αγορά, αποφασίστηκε να περνά από την Ελλάδα. Η κίνηση αυτή συνδυάστηκε με τον αποκλεισμό-απόσυρση της Gazprom από το διαγωνισμό για την αγορά της ΔΕΠΑ, έπειτα από έντονες, παρασκηνιακές ενστάσεις της Ε.Ε., η οποία επικατέστηκε δήθεν λόγους ανταγωνισμού. Πρόκειται για ενέργεια που στρέφεται κατά της περαιτέρω διεύθυνσης ρωσικών ενεργειακών συμφερόντων στην Ευρώπη, στην οποία η Ελλάδα συναίνεσε πλήρως. Αλλά και η πρόσφατη υπογραφή συμφωνίας για ηλεκτρική συνεργασία Ελλάδας - Ισραήλ - Κύπρου (που υποκρύπτει συνεργασία στρατιωτική), λίγο πριν επισκεφθεί τις ΗΠΑ ο Έλληνας πρωθυπουργός Α.

Σαμαράς, σε συνδυασμό με το ότι η έρευνα και η εκμετάλλευση των κοιτασμάτων φυσικού αερίου στη νοτιοανατολική Μεσόγειο ανατίθεται σχεδόν αποκλειστικά σε αμερικανικές κυρίως και ευρωπαϊκές εταιρείες, δεν ήταν κάτι που είδε με καλό μάτι η Μόσχα. Πριν από λίγες ημέρες, άλλωστε, ο κ. Σαμαράς είχε ζητήσει με επιστολή στον Πούτιν να μειώσει η Gazprom τις τιμές του φυσικού αερίου, με τις οποίες προμηθεύει την ελληνική αγορά.

Η διακινδύνευση της ρωσικής ναυτικής βάσης στη Συρία, λόγω των απρόβλεπτων εξελίξεων εκεί, αλλά και το σοβαρό πλήγμα που υπέστησαν όσα ρωσικά κεφάλαια δεν κατάφεραν να φύγουν νωρίς από την Κύπρο, συμπληρώνουν το παζλ μέσα στο οποίο κινήθηκε η επίθεση Πούτιν.

Μπροστά σ' όλα αυτά τα πολύ σοβαρά γεωπολιτικά δεδομένα, η Αθήνα δεν απάντησε επισήμως. Ωστόσο, ακόμα χειρότερα, με έναν εξηλεκτισμό σχολικού επιπέδου, που είναι εξαιρετικά επικίνδυνος ως νοοτροπία εξωτερικής πολιτικής, ενοχλήθηκε μέσω... διαρροής προς δημοσιογράφους. Η ελληνική κυβέρνηση είτε όφειλε να απαντήσει σε αυστηρό, σοβαρό τόνο για την ευθεία και εχθρική βολή του κ. Πούτιν είτε όφειλε να είναι ευγενικά ενοχλημένη, εάν πίστευε ότι ο Ρώσος πρόεδρος δικαίως ενοχλείται.

Η μωρουδίστικη, σχολική σαχλαμάρα ως απάντηση μέσω δημοσιογράφων στη δεύτερη υπερδύναμη μαρτυρά ανωριμότητα σε επίπεδο κορυφής της διπλωματίας της χώρας. Κι αυτό είναι επικίνδυνο για τη χώρα.

Ψευτοδίλημμα το «Γερμανία ή ΗΠΑ»

Το τελευταίο διάστημα και ιδιαίτερα μετά την επίσκεψη Σαμαρά στις ΗΠΑ, εντάθηκε η συζήτηση για τη στρόφη της κοινής γνώμης υπέρ της Αμερικής, στη βάση ενός κλίματος αντιγερμανισμού που οξύνεται. Δίπλα στις δημοσκοπήσεις που προσπαθούν να διαμορφώσουν συνείδηση, παρά να καταγράψουν τάσεις, προστέθηκαν οι αναλύσεις από τα «βαριά χαρτιά» της αστικής δημοσιογραφίας, που λένε πάνω - κάτω τα εξής: Ο κόσμος έχει απηυδιστεί από τη στάση της Γερμανίας στη διαχείριση της κρίσης στην Ευρώπη. Το μείγμα της διαχείρισης που προτείνει η Αμερική είναι πιο φιλολαϊκό. Οι ΗΠΑ είναι πιο φιλελληνικές από τη Γερμανία. Η κυβέρνηση πρέπει να πάψει να εφαρμόζει την πολιτική που υπαγορεύουν τα συμφέροντα της Γερμανίας και να συσφιξει τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ.

Η συνολική στάση της κυβέρνησης, ιδιαίτερα με αφορμή την κόντρα ανάμεσα στα ιμπερια-

λιστικά κέντρα για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους, υποδαυλίζει μια τέτοια αντίληψη στον κόσμο. Χαρακτηριστικό είναι το άρθρο του υπουργού Αμυνας σε κυριακάτικη εφημερίδα την περασμένη βδομάδα. Εκεί ομολογείται καθαρά ότι στρατηγική επιλογή της κυβέρνησης είναι η αναβάθμιση των σχέσεων με τις ΗΠΑ, για λογαριασμό της ντόπιας αστικής τάξης αλλά στα πλαίσια του ΝΑΤΟ. Οι ΗΠΑ δρουν ανταγωνιστικά στη Γερμανία, αλλά αντιθέσεις με τη Γερμανία και συμπάθειες με τις ΗΠΑ υπάρχουν και εντός ΕΕ. Δεν είναι όμως μόνο η κυβέρνηση. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ο βασικός φορέας του αντιγερμανισμού στην Ελλάδα και ταυτόχρονα εξωραϊζει τις ΗΠΑ και την πολιτική τους στη διαχείριση της κρίσης, συντελώντας στον αποπροσανατολισμό του λαού. Βεβαίως, να είναι καθαρό πως ο αντιγερμανισμός, ή ο αντιαμερικανισμός αυτών των δυνάμεων δε σημαίνει ότι εκφράζει αντιιμπερια-

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

αλιστική πολιτική. Μια αντικειμενική ματιά σε ΗΠΑ και ΕΕ δείχνει ότι τα αντιλαϊκά μέτρα είναι κυρίαρχα στο μείγμα διαχείρισης των δύο ιμπεριαλιστικών κέντρων. Όπως εύκολα μπορεί να δει κανείς ότι κυβερνήσεις στην Ευρωζώνη με ρητορική ενάντια στη Γερμανία και ανταγωνιστικά προς αυτή συμφέροντα (π.χ., η Γαλλία), εφαρμόζουν στις χώρες τους τα ίδια και απαρτάλαχτα αντιλαϊκά μέτρα. Αρα, πού είναι η διαφορά; Για το λαό δεν υπάρχει σωτηρία με το ένα ή το άλλο μείγμα διαχείρισης της κρίσης.

Σ' αυτά μπορούν να ποντάρουν μόνο οι διάφορες μερίδες του κεφαλαίου, που έχουν ανταγωνιστικά μεταξύ τους συμφέροντα και έχουν κάθε λόγο να τα συνδέουν με το ένα ή το άλλο ιμπεριαλιστικό κέντρο.

Η αντιλαϊκή στρατηγική στα κράτη - μέλη της Ευρωζώνης δεν υπαγορεύεται από τη Γερμανία,

αλλά από τη στρατηγική της υπέρ των μονοπωλίων, την οποία διαχρονικά συνδιαμορφώνουν οι αστικές κυβερνήσεις, η καθεμία με το ιδιαίτερο βάρος της οικονομίας που εκπροσωπεί στην αντιδραστική Ένωση. Αρα, πού είναι η διέξοδος για το λαό; Στην τιμωρία των κομμάτων που τον καλούν να σπρώξει ξένες γι' αυτόν σημαίες, να ταυτιστεί με το ένα ή το άλλο τμήμα της αστικής τάξης και τις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες που αυτό επιλέγει.

Η διέξοδος βρίσκεται στην αποδέσμευση από κάθε ιμπεριαλιστική συμμαχία και οργανισμό. Για να γίνει αυτό, χρειάζεται ο λαός να χαράξει τη δική του αυτοτελή πορεία, που θα φτάνει μέχρι την κατάκτηση της εξουσίας, για ριζικές αλλαγές στην οικονομία. Μόνο με κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας μπορεί ο λαός να παράγει για να ικανοποιήσει τις σύγχρονες ανάγκες του.